

Eva Andreas
Tunadalskyrkan 181216
Fil 4:8-23 Trons konsekvenser

Filipperbrevet är inte så långt, men ändå oerhört innehållsrikt. Det är flera av verserna vi ofta citerar, och som på ett sätt kan sägas vara en sammanfattning av Paulus hälsning till Filipperna. Att de ska tänka på att de har sin tillhörighet i Kristus och nödvändigheten av en nära relation till honom, med vissheten om att han gör allting möjligt både till ande själ och kropp. Att de ska leva på ett rätt sätt gentemot en omgivning som har helt andra värderingar. Att de ska leva tillsammans inom församlingen, genom att visa enighet och dra åt samma håll. Att de ska visa omsorg om den/de som behöver det, i det här fallet Paulus själv.

Han skriver om dessa saker med olika ord, påminner, utmanar och uppmuntrar. Och så kommer idag det sista avsnittet av brevet och han börjar med orden "Och så mina bröder", det vill säga, om ni har lyssnat till och läst allt jag skrivit, och förmodligen också tidigare predikat om på plats, så kommer det att få konsekvenser: det som är sant, det som är upphöjt, rätt och rent, det som är värt att älska och akta, allt som kallas dygd och allt som förtjänar beröm, ta fasta på allt detta.

Det handlar inte bara om ord, utan det behöver också synas i livet, inte för att utmärka sig, utan för att det blir en följd av närheten till Jesus. Och för att bli en motpol till allt det negativa, onda vi kan möta omkring oss.

I vår församlings församlingsordning finns en skrivning, som inte finns i alla församlingar. När jag först fick se den hajade jag till, och jag vill citera den nu, med frågan till oss: vad kan det betyda idag, och vilka konsekvenser får det i så fall för oss?

"Livet i församlingen får alltid moraliska konsekvenser. När Kristus är Herre i en människas liv påverkas tankar och handlingar av honom, hans sinnelag och kärlek. Då utmanas den kristne att ständigt överge oförsonlighet, avund, bitterhet, högmod, girighet och de handlingar som är uttryck för detta, exempelvis förtal, intriger, misstänksamhet, strider och ett egoistiskt levnadssätt. I stället odlar de kristna med

Andens hjälp kärlek, tålmod, vänlighet, godhet och trofasthet. Detta tar sig uttryck i förståelse, generositet, öppenhet, uthållighet, ärlighet, uppriktighet och vänskap (Gal. 5:16-25)."

Vilken tur att vi inte behöver fixa det på egen hand, utan hela tiden får göra det i sällskap med honom, att vi ständigt får ha blicken fäst vid honom så att vi inte tröttnar och förlorar modet, och kan få hjälp att leva på ett rätt sätt.

Och så får vi ta hjälp av dem som vi kan se som föredömen. Paulus uppmanar filipperna att se på honom, vi kan se på honom eller andra personer nu levande eller sådana som levt tidigare som fått betyda något speciellt; vi kan behöva samtala med varandra, ta hjälp av varandra, för att stå emot allt det som kan möta. För många år sedan var jag på en själavårdskurs, och den som var föreläsare, en psykiatriker betonade hur viktigt det var att ha någon att vara helt öppen och ärlig inför. Han hade någon som han hade regelbunden kontakt med, som han kunde berätta om sina frestelser, sina eventuella felsteg, sina tillkortakommanden, men naturligtvis också sina "lyckanden". Vi behöver stötta varandra för att kunna ta till oss det som är sant, det som är upphöjt, rätt och rent, det som är värt att älska och akta, allt som kallas dygd och allt som förtjänar beröm. Och då skall fridens Gud vara med oss.

I sitt brev använder Paulus ord och uttryck som på svenskan inte utmanar så mycket, men som för mottagarna hade ett rikt innehåll. Han använder militärtermer: Stå fasta, var som en armé som är formerad för att kunna stå emot motstånd, kämpa för tron, ge inte upp. I det här avsnittet handlar det om ekonomiska termer. Han var tältmakare, och kan man anta van att hantera också sådana frågor.

Han talar bland annat om att den hjälp han fått gjorde att han kunde föra bok över utgivnet och mottaget. Men egentligen går det mycket djupare än så. Han är glad och tacksam över deras hjälp. Som fånge i ett fängelse hade han förmodligen inga större möjligheter att tjäna pengar, utan var beroende av deras hjälp, samtidigt som han betonar att han var van att klara sig i olika omständigheter, och att hans erfarenhet var att Jesus som ger kraft gör att han kan förmå allting genom det.

Men det finns en vinkling i hans brev som kanske kan förvåna. Han skriver: Det är inte era gåvor jag är angelägen om utan den allt rikare vinsten för er egen räkning. Jag har fått vad jag skall ha och mer än det. Jag har fullt upp av allt nu, när jag genom Epafroditos har fått det ni skickade mig – en rökelsedoft, ett offer som Gud tar emot med välbehag. Min Gud skall med sin härliga rikedom i Kristus Jesus fylla alla era behov.

När vi ger av omsorg om någon/något annat så blir det en vinst för oss. I reda pengar får vi mindre, men det händer något i oss som är så viktigt. En välsignelse, kanske en tillfredsställelse av att ha möjlighet att ge. Och då handlar det inte om störst summa, utan om inställningen i givandet. Och så ger Paulus bilden av att givande är som ett rökelseoffer, en bild från gamla testamentet, när man skulle tända rökelse till Gud för att tillbe honom, och ge honom det som var välluktande. I uppenbarelseboken beskrivs våra böner som rökelseoffer, som går upp till Gud och är välbehagligt för honom.

När Paulus talar om detta använder han ett begrepp som han använder när han talar om vad Jesus gjort i Ef 5:2 Jesus utlämnade sig själv som en offergåva, ett välluktande offer åt Gud.

Alltså handlar vårt givande om mer än pengar, det finns en djup hemlighet i givandet, som hänger ihop med vår gudsrelation, välsignelse, ett sätt att komma inför Gud och ge tillbaka till honom. Och då skall Gud med sin härliga rikedom i Kristus Jesus fylla alla våra behov. Härligheten tillhör vår Gud och fader i evigheters evighet, amen.

I början av filipperbrevet så hälsade Paulus församlingen ”Nåd och frid från Gud vår fader, och herren Jesus Kristus. Nu när brevet är slut kommer samma hälsning tillbaka: Nåd från Herren Jesus Kristus åt er ande.

Nåden, allt det goda han ger åt oss, utan att vi egentligen förtjänar det är så viktigt för Paulus Över 100 gånger använder han det greiska ordet charis – Guds välbehag och välvilja, Guds nåd, i sina brev. Grunden är det Jesus gjorde på korset, för vår skull, så att vi kan komma in i ett personligt förhållande till honom, och att han där lyfte

av all vår synd och skuld och alla våra bördor. Han ger oss det eviga livet som gåva.

Och därför ber också Paulus för församlingen i Filippi, men också i förlängningen för oss (Fil 1:9-11): Min bön är att er kärlek ständigt skall växa och bli rik på insikt och urskillning, så att ni kan avgöra vad som är väsentligt, och stå rena och skuldfria på Kristi dag, fyllda av den rättfärdighet som är frukten av Jesus Kristi verk, Gud till ära och pris.

Vi får för att sammanfatta filipperbrevets budskap utmana oss att mitt i en omgivning som kan vara motståndare till kristen tro leva nära Jesus, att bli mer och mer lika honom, stå fasta i honom, kämpa trons goda kamp, lita på att han finns med och verkar i både vår vilja och gärning, att han vill hjälpa oss att visa enighet, att vi ska förstå vad som är rätt och fel, att vi får komma till honom med allt, att det finns ett hopp inför framtiden, att vi får del av hans nåd och att han vill fylla alla våra behov!!

AMEN